

sin øvrige Familje. Jeg kan — naturligvis — ikke bedømme, hvad der ligger til Grund for denne Misstemning. Jeg behøver vist ikke at forsikre Dem om, at jeg er oprigtig bedrøvet over den.“

Eberhard var bleven staaende ved Pulten, hvor han havde anbragt sig i en noget kunstlet Stilling, med Hovedet støttet til sin udspilede Haand paa en saadan Maade, at denne skyggede for hans Øjne. Han lod rolig Jakobe tale ud. Ikke en Trækning i hans Ansigt røbede hans Følelser, og dog var han som himmelfalden af Forbavselse. Han havde godt vidst, at Broderen var bleven indført i den rige Grosserer Salomons Hjem. Alligevel havde han ikke et Øjeblik troet paa Pers Fortælling om, at han var bleven forlovet med denne Mands Datter — saa meget mindre, som Per udtrykkelig havde bedt ham om at hemmeligholde Sagen for alle Fremmede. Han havde opfattet Meddelelsen som et frækt Skryderi, der skulde dække over et eller andet Nederlag. Han vidste jo, at Philip Salomon var en Mand, hvis Formue taltes i Millioner.

Hans første, bevidste Tanke var nu den, at denne Forbindelse for enhver Pris maatte forpurre. Og det var ikke Skadelyst, der indgav ham Tanken, endnu mindre nogen skjult Misundelse. Men han indsaae, at med de Fremtidsudsigter, som herved aabnede sig for Broderen, vilde han føres endnu dybere ind paa Fortabelsens Veje, og Haabet om hans Omvendelse vilde atter for lange Tider være udelukket. Langt nøjere, end Per anede, havde Eberhard i de forløbne Aar paa Afstand fulgt hans Færd; og netop nu havde han saa sikkert troet det Tidspunkt nær, da Per — tvunget af Nød og Vanære — endelig vilde gaa i sig selv og erkende sin Skyld mod Hjemmet og Forældrene.